

גרא טריפה (מימרה של ככר אווז בפטריות שחורות שהוא גאוות אשפי המיטבח בארץ זו) הקרואים קיבלו בקבוקי בושם מהודרים, מתנת הכרת תמרוקים צרפתיים, ובסיום כבו האורות והמלצרים צעדו בתהלוכה, כשהם נושאים על כתפיהם עוגה ענקית כתבנית ארון-מתים, ועליה נרות דולקים, העתק של תמונה רומה מן הסרט, שבה חוגגים גיבוריו הגאנטי סטרים את ביטול האיסור על שיווק משקאות-חריפים בארצות-הברית.

למחרת כבר ריחפה באוויר אוירת הסיום, הסרטים שהוצגו ביומיים האחרונים, סירטו של ז'אק דואיון הפיראטית שנועד לעורר שעורריה בשל היחסים הלסביים הלוהטים המתוארים בו, נראה מגוחך וחסר כל טעם.

סירטו של גדול בימאי הודו **סטיאג'ט ריי** - הבית והעולם - היה מיושן וילדותי בהשוואה לרברים שבימאי זה עשה בעבר וגם הגישה המוסרטת של המחזה טרטיף של מולייר, בניצוח המחודש של ז'אק דפארדייה ופרנסואה פרייה היה מסורבל, כבר ותיאטרלי לחלוטין.

אסיר תודה והמום

לקראת טקס הסיום כבר היו כולם רטובים ועייפים. ואומנם זה בא והוכיח כי רק האמריקאים יודעים לביים טקסי אוסקר וכי חלוקת הפרסים כאן, כשהאירוויון מקציב לה זמן קצר רמתה יותר לחלוקת דיפלומות בבית-ספר תיכון, מאשר לנקודת-הישא בחניגה של זוהר. הצרפתים אמנם ניסו לגייס לעניין את כל הכוכבים האפשריים, **לאה מאסארי ופיי דאנווי, מאריסה ברנסון וג'וליטה מסינה, דירק בוגארד ואיזבל הופרמ, טוני קרטיס ורוברט ואגנר** - אבל הכל הלך בקצב מזורז כשכל זוכה מטפיק לעלות בריצה לבימה, לרדת בקפיצה מזורזת לקראת הצלמים, כשהאור המכוון אליו כבה כעודו בדרכו על הבימה ומופנה לבא בתור. אשר לפרסים עצמם, כמעט כולם נחזו מראש. וזאת גם לחיוב וגם לשלילה. כי ברד-כלל פסטיבל שאין בו הפתעות אינו פסטיבל, וחלוקת פרסים בלי כמה שריקות-כבוד הגונות היא אירוע משעמם, לדעת רבים. אבל

הבימאי שלו, ג'ון יוסטון, בן ה-78, בפרס מיוחד של הוקרה על השנים היותר טובות שידע בקולנוע. הפרס נוחס במיקצת את האמריקאים, שכבר כמה שנים לא מצליחים לזכות באף אחד מן הפרסים הגדולים.

שמעבר לכל שיקולים פוליטיים ומיסחריים, המאפיינים כל חלוקת פרסים, נעשה צדק, והסרט הטוב ביותר קיבל את הפרס הטוב ביותר. זה גרם

האכזבה הגדולה

אלברט פיני וז'אקלין ביזה מטיילים בבית-קברות מכסיקאי בסרט מתחת להר הגעש. שהיה האכזבה הגדולה ביותר של הפסטיבל. אך בכל זאת זכה

שהרעיו באולם הסמוך. שכן היה זה הסרט שעמד משיכמו ומעלה מעבר לכל מה שנראה כאן בתחרות. האמת היא, שבמיקרה זה יכול היה

המשוכללת שלו והוורטואוזיות המפורזת שלו שאיננה מרגשת יותר. הוא חזר על ההצגה הלהוטנית שהפגין בהמלביש והיו רבים שהביעו געגועים לשחקן המחוספס והמפתיע שהיה פעם. שחקן אחר ותיק ומנוסה שעשוי היה לזכות בפרס-השחקן וגם הוא לא זכה בו, הוא **מארצ'לו מאסטרויאני**. שחקן מעולה זה הגיש הופעה מזהירה בסרט קטן ומענין של **מארקו בלוקיו**, עיבוד למחזהו של פיראנדלו הנרי הרביעי. בעיבוד זה מוכיח בלוקיו שאפשר לעשות בשפה קולנועית מה שאי-אפשר לעשות בשום שפה אמנותית אחרת וזהו הישג מרגש באמת.

פרס המישחק הגברי הוענק הפעם דווקא לשני שחקנים מספרד, המופיעים בשני התפקידים הראשיים בסרט בשם הקדושים התמימים - **פראנסיסקו ראבאל ואלסרדו לאנדה**, סרט על פיאודליזם הסר

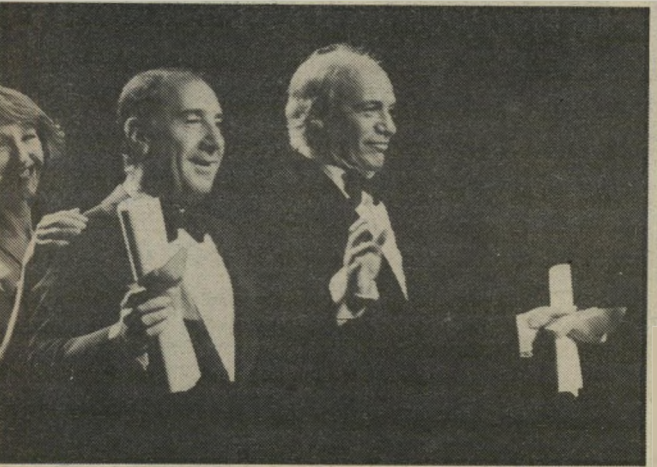
האמריקאים שכבר שנים לא מצליחים לזכות באף אחד מן הפרסים הגדולים, נאלצו להתנחם בפרס-ההוקרה שהוענק לבימאי ג'ון יוסטון על כלל יצירתו, אחרי שסירטו שהוצג כאן בתחרות, מתחת להר-הגעש היה אכזבה לכולם. הבימאי בן ה-78 ירע שנים טובות יותר ויצירות כמו הנץ ממלטה המלכה האפריקאית והאוצר מסיירה מאדרה ייוכרו לזכותו יותר מסרטיו האחרונים. גם **אלברט פיני** המופיע בסרט בתפקיד ראשי (היו שראו בו מועמד לפרס השחקן) היה מאכזב, דווקא משום הטכניקה

המפיק ארנון מילצ'ן והבימאי סרג'ו ליאונה גנבו את ההצגה בסידטם, היה היה פעם באמריקה ובארוחת לילה של חצות עם שאמפניה ועוגה בצורת ארון-מתים

כמובן אכזבה לאמריקאים ולצרפתים כאחד.

כוכבת בחודש השמיני

האמריקאים שכבר שנים לא מצליחים לזכות באף אחד מן הפרסים הגדולים, נאלצו להתנחם בפרס-ההוקרה שהוענק לבימאי ג'ון יוסטון על כלל יצירתו, אחרי שסירטו שהוצג כאן בתחרות, מתחת להר-הגעש היה אכזבה לכולם. הבימאי בן ה-78 ירע שנים טובות יותר ויצירות כמו הנץ ממלטה המלכה האפריקאית והאוצר מסיירה מאדרה ייוכרו לזכותו יותר מסרטיו האחרונים. גם **אלברט פיני** המופיע בסרט בתפקיד ראשי (היו שראו בו מועמד לפרס השחקן) היה מאכזב, דווקא משום הטכניקה

הספרדים באים

פראנסיסקו ראבאל ואלסרדו לאנדה, שני השחקנים הספרדיים שחילקו ביניהם את התפקידים הראשיים ואת פרס השחקן הטוב, מובלים לבימה.

ארון מתים

הגאנגסטרים היהודים חוגגים את הביטול על איסור מכירת משקאות בארצות-הברית, מסביב לארון-מתים הפעם, דווקא הפרס הגדול, דקל הוהב שהוענק לסירטו של **וילם וונדרס פאריס-טכטאס** התקבל בחיבה עצור מה ובמחאות-כפיים פה אחד, גם על-ידי הקהל הגדול וגם על-ידי המבקרים